

NYELV- ÉS IRODALOMTUDOMÁNYOK OSZTÁLYA

RENDES TAGSÁGRA AJÁNLJA

Kecskeméti Gábor

1965-ben született Szolnokon. Az MTA levelező tagja, az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat Bölcsészettudományi Kutatóközpont Irodalomtudományi Intézetének igazgatója, a Miskolci Egyetem professzora, irodalomtörténész. Szakterülete: textológia, retorikatörténet, irodalomkritikai elméletek.

Levelező tagsága óta mintegy húsz tanulmányt közölt, feltárta a ráimizmus történetét, valamint történeti kommunikációelmélettel vizsgálta a tudományterület alapfogalmait. Az újabb szövegteóriákat és eszmetörténeti szempontokat szintézisbe rendezi, újabb korszakokra is érvényesen. Jelen kutatói tevékenysége az új magyar irodalomtörténeti szintézis elvi alapjainak kidolgozására irányul. Nemzetközi konferenciák szervezője, könyvsorozatok és folyóiratok szerkesztője.

Ajánlók:

Bitskey István, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Imre László, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Kulcsár Szabó Ernő, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Kenesei István

1947-ben született Budapesten. 2016 óta az MTA levelező tagja; az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat Magyar Nyelvtudományi Kutatóközpontjának professor emeritusa. Szűkebb szakterülete a mondattan.

Levelező taggá választása óta a magyar alaktannal kapcsolatos kutatásai új részterületekkel bővültek. Közleményei száma mintegy ötvennel, idézettsége több mint hatszázzal gyarapodott. Sorozatszerkesztője az Amsterdam University Pressnél megjelenő *Comprehensive Grammar Resources* és a *Hungarian Comprehensive Grammar* köteteinek. Nagy visszhangot váltott ki az általa szer-

kesztett és részben írt kötet is, amelynek fejezetei Chomsky 90. születésnapja alkalmából a generatív nyelvelmélet interdiszciplináris hatását elemzik.

Ajánlók:

É. Kiss Katalin, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Kertész András, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Pléh Csaba, az MTA rendes tagja, Filozófiai és Történettudományok Osztálya

Tallán Tibor

1946-ban született az ausztriai Salzburgban. Az MTA Zenetudományi Intézetben 1972 novemberétől tudományos segédmunkatársként, majd munkatársként, 1995-től tudományos főmunkatársként és igazgatóhelyettesként, 1998 és 2011 között igazgatóként, 2013-tól tudományos tanácsadóként, 2016 óta professor emeritusként dolgozott.

1988–1990 között Humboldt-ösztöndíjjal az akkori Nyugat-Berlinben a 20. századi totalitárius rendszerek zenei ideológiáját tanulmányozta. A 19. és 20. századi magyar zenetörténet és Bartók életművének, művészetének nemzetközileg is elismert, meghatározó kutatója. Tudományos és kritikusi prózája jellemzően esztétikai élményt adó irodalmi alkotás, teret adva a szerző habitusának, széles körű műveltségének.

Ajánlók:

É. Kiss Katalin, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Kulcsár-Szabó Ernő, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Somfai László, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

LEVELEZŐ TAGSÁGRA AJÁNLJA

Bernáth Árpád

1941-ben született Jánoshalmán. Az MTA doktora, a Szegedi Tudományegyetem Német Irodalomtudományi Tanszékének professor emeritusa, a magyar germanisztika és általános irodalomtudomány egyik legjelentősebb, tudományos munkásságát tekintve megkerülhetetlen képviselője.

Eddigi életműve azon nem nagy számú hazai irodalomtudósok egyikévé emelte, akinek dokumentálható és hatástörténetileg is bizonyítható a nemzetközi elismert-

sége. Diszciplínánk egyik legeredetibb gondolkodójaként a nagy európai irányzatokkal egy időben ismerte föl a bölcsészettudományi kutatás új, műhelyjellegű formáinak kivételes teljesítőképességét. Az egyéni kutatási érdekeltségeket szakmai együttműködési formákba illesztő, iskolateremtő munkássága európai hírűvé tette a szegedi germanisztika eredményeit. Olyan, más strukturális szemiotikai irányokkal összetéveszthetetlen értelmezési modellt sikerült kialakítania, amely az irodalom világalkotó potenciáljának másutt ki nem dolgozott lehetőségeit foglalta rendszerbe. Nevéhez fűződik az interpretációelmélet egyik új ágának, az irodalmi magyarázat elméletének és módszertanának kidolgozása. Kutatásaiban – Erich Auerbach szemléletszerkezeti ösztönzésétől Gottlob Frege jelentéstanáig – mindig egyszerre támaszkodik a hagyományos és modern irodalomtudományok eredményeire. Eredeti szemiotikai premisszákból kiindulva ezzel olyan új távlatot nyitott a műalkotásokra, amelyben az olvasó „lehetséges világok” előállításaként tapasztalhatja meg az irodalmi szövegek különleges hivatását.

Ajánlók:

Dávidházi Péter, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Kulcsár Szabó Ernő, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Vizkelety András, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Eisemann György

1952-ben született Budapesten. 2009 óta az MTA doktora, az Eötvös Loránd Tudományegyetem egyetemi tanára, doktori programvezető. Munkássága centrális jelentőségű a magyar romantikus és kora modern irodalmi kutatások terén. E vizsgálódásait időben kiegészítik a magyar modernség teljes pályájára vonatkozó elemzések, térben kitágítva komparatiztikai szemlélettel. Elméleti kutatásaival mindezt szilárd alapokra helyezi: a hermeneutikai-recepcióesztétikai megközelítés alkalmazásának gyakorlata az egész életművet átszövi.

Tudományos témái változatosak; korszakok, szerzők és műfajok tekintetében egyaránt az érdeklődés és hozzáértés tágasságáról vallanak. Arany Jánosról és koráról, valamint Mikszáth Kálmán és Komjáthy Jenő életművéről nagy ívű monográfiákat közölt; írt Vörösmartyról, Kemény Zsigmondról és Madáchról, a századforduló novellistáiról, valamint a 20. századi irodalomról (Ady, József Attila, Pilinszky, Móricz, Krúdy, Szerb Antal, Kosztolányi, Márai).

Eisemann György nevéhez fűződik több olyan, elméleti megalapozottságú és életművek mélyreható vizsgálatával alátámasztott tézis, amely bevezetése óta megkerülhetetlen a magyar irodalomtudományban. Ilyen a „folytatódó romantikáról” megfogalmazott tézise, a „történi történetiség” elve, valamint a kultu-

rális-társadalmi jelenségek nyelvi-mediológiai vonatkozásainak kimutatására vonatkozó tétele.

Társtudományi érdeklődése elsősorban zenetörténeti-zenekritikai közleményekben mutatkozott meg.

Ajánlók:

Bollobás Enikő, az MTA levelező tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Kecskeméti Gábor, az MTA levelező tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Tallián Tibor, az MTA levelező tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Hamar Imre

1967-ben született Győrben. A magyar orientalisztika nemzetközileg is kiemelkedő képviselője, sinológus. Közvetlen kutatási területe a kínai vallástörténet, ezen belül is különösen a középkori kínai buddhizmus.

Tudományos munkásságát nyelvészeti és filológiai alapokon végzi. 2013-ban védte meg nagydoktori értekezését. Azóta 34 tudományos közleményt publikált, köztük egy monográfiát. Tudományos munkái sorra jelennek meg nemzetközi színvonalú angol nyelvű, kínai és japán folyóiratokban és gyűjteményes kötetekben. Nemzetközi elismertségét jelzi, hogy hosszabb ideig volt vendégprofesszor az Egyesült Államokban, Németországban, Japánban és Kínában. Számos magyar és nemzetközi kutatási program indítója és vezetője, jelenleg is vezeti az MTA–ELTE–SZTE Selyemút Kutatócsoportját. Az ELTE tanszékvezető egyetemi tanára, ahol jelentős sinológiai iskolát hozott létre, tanítványai több hazai és külföldi egyetemen szép eredménnyel működnek. Mint a magyar Konfuciusz Intézet igazgatója, sokat tett a kínai nyelv és kultúra magyarországi megismertetése érdekében. Az ELTE nemzetközi kapcsolatokért felelős rektorhelyettese, a legutóbbi választásig az MTA Orientalisztikai Tudományos Bizottságának elnöke volt.

Hamar Imre minden tekintetben megfelel az MTA leendő levelező tagjai elé az Akadémia 194. közgyűlésén állított követelményeknek.

Ajánlók:

Borhy László, az MTA rendes tagja, Filozófiai és Történettudományok Osztálya
Kósa László, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Róna-Tas András, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Vásáry István, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Kontra Miklós

1950-ben született Budapesten. 2006 óta az MTA doktora. A Károli Gáspár Református Egyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszékének professor emeritusa. Szakterülete a szociolingvisztika.

A magyar szociolingvisztikai kutatások, a nyelvhasználati és a társadalmi változatok rendszerszerű vizsgálatának legkiemelkedőbb kezdeményezője, iskola-teremtő szervezője és művelője, nemzetközileg elismert alakja. Munkásságának középpontjában az élőnyelvi empirikus kutatás, valamint a szociolingvisztika módszertani és elméleti kérdésköre áll. Négy nagy szociolingvisztikai kutatást vezetett a teljes Kárpát-medencei magyar nyelvterületen: *A magyar nyelv a Kárpát-medencében a XX. század végén*, a *Magyar nemzeti szociolingvisztikai vizsgálat*, a *Budapesti szociolingvisztikai interjú*, valamint a *Szeged nyelve a 21. század elején*. Tevékenységével a teljes Kárpát-medencei magyar nyelvterület átfogó, azonos módszertanú szociolingvisztikai leírását szervezte meg és végezte el, mindaddig páratlan módon, nemzetközileg jelentős és elismert fordulatot eredményezve a magyar nyelvtudományban. Eredményesen kutatja a nyelvhasználatnak az oktatásüggyel, a nyelvi jogokkal, a kisebbségekkel és a nyelvpolitikával való összefüggését.

Munkái a legkiválóbb folyóiratokban (például *Journal of Sociolinguistics*) és kiadóknál (például: Cambridge University Press, Routledge) jelentek meg, komoly hatással. Nemzetközi folyóiratok (*Journal of Sociolinguistics*, *Journal of Linguistic Geography*) és könyvsorozat (*Linguistic Diversity and Language Rights*) szerkesztőbizottságának jelenlegi vagy volt tagja. Szoros, folyamatos szakmai kapcsolatban áll a szakma kiemelkedő nemzetközi képviselőivel.

Ajánlók:

Honti László, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Kiss Jenő, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Kósa László, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Paládi-Kovács Attila, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Tolcsvai Nagy Gábor, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Vásáry István, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Németh T. Enikő

1964-ben született Celldömölkön. 2017 óta az MTA doktora. A Szegedi Tudományegyetem Általános Nyelvészeti Tanszékének tanszékvezető egyetemi tanára. Szakterülete a magyar nyelv pragmatikája és az elméleti nyelvészet.

Kutatásai magyar nyelvi empirikus adatokból kiindulva felvetik a grammatika-pragmatika viszony nyelvelméleti kérdéseit, azokra eredeti válaszokat adnak, és eljutnak egy hatékony metatudományos gondolkodásmód alkalmazásához. Hazai publikációi mellett tanulmányait szakterülete legtekintélyesebb nemzetközi folyóirataiban (*Journal of Pragmatics*, *Intercultural Pragmatics*) és kiadóinál (Elsevier, de Gruyter, Springer, Palgrave Macmillan, Benjamins) közli. *Implicit Subject and Direct Object Arguments in Hungarian Language Use: Grammar and Pragmatics Interacting* (Sheffield: Equinox, 2019) című könyvéért 2020-ban Akadémiai Díjban részesült.

Jelentősen járult hozzá a magyar nyelv pragmatikájával foglalkozó kutatások nemzetközi integrációjához. Nemzetközi elismertségét jelzi, hogy 2021-ben az Academia Europaea tagjai közé választotta.

Kezdeményezte a hazai pragmatikai kutatások intézményrendszerének létrehozását. Kiváló tanítványok sorát indította el a tudományos pályán. Jelenleg az MTA Nyelvtudományi Bizottságának alelnöke és az MTA közgyűlési képviselője.

Akadémiai doktori értekezésének megvédése óta elért új eredményei közül kiemelkedik az adatok elmosódott határainak a felismerése, és ennek következtében a pragmatikai adatfogalom újragondolásának szükségessége.

Ajánlók:

Bollobás Enikő, az MTA levelező tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Hoffmann István, az MTA levelező tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Kertész András, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Tolcsvai Nagy Gábor, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Prószéký Gábor

1954-ben született Budapesten. Programtervező matematikus és általános nyelvész, az MTA Nyelvtudományi Intézet (2021-től Kutatóközpont fő-) igazgatója, a PPKE Információs Technológiai és Bionikai Karának egyetemi tanára, a Humán nyelvtechnológia doktori program alapító vezetője, tizenhat végzett és hat végzős PhD-hallgató témavezetője. Kutatási területe a nyelvtechnológia.

Kutatásainak kulcsszerepe van abban, hogy a magyar teljes értékű kommunikációs eszköz a digitális térben. A vezetésével kifejlesztett nyelvtechnológiai megoldások, különösen a legújabb, neurális háló alapú HILBERT-rendszer révén ma már lehetséges a magyarra való jó minőségű gépi fordítás, a magyar nyelvű szövegekből való információkivonatolás, véleménybányászat, jelentés-egyértelműsítés, grammatikai elemzés, és egyre jobban működik magyarul a gépi kérdésmegválaszolás, a gép-ember közötti dialógus, a parafrázis-készítés, a szö-

vegösszegzés is. Eredményei lehetővé teszik, hogy magyar nyelven is hatékony, világszínvonalú kutatási infrastruktúra épülhessen ki – például a bölcsészettudományokban; hogy a néprajztudományban is támaszkodhassunk sztenderdizált, automatikusan annotált, kereshető adatbázisokra, a releváns magyar nyelvű szakirodalmat felkutató és kivonatoló rendszerekre.

Tudományos publikációinak száma az MTMT szerint 190, melyekre 1467 hivatkozást kapott, h-indexe 19. 2000-ben Széchenyi-díjjal tüntették ki. Szakértőként gyakori résztvevője az Európa Tanács és az Európai Közösség számítógépes nyelvfeldolgozással kapcsolatos munkaértekezleteinek, valamint az EU Business Forum on Multilingualism és az EU nyelvtechnológiai fejlesztéseire ajánlatot tevő bizottságai üléseinek.

Ajánlók:

É. Kiss Katalin, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Kenesei István, az MTA levelező tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Madas Edit, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Giampaolo Salvi

1954-ben született a svájci Locarnóban. 1978 óta az Eötvös Loránd Tudományegyetem oktatója; jelenleg az ELTE BTK Romanisztikai Intézet Olasz Nyelv és Irodalom Tanszékének egyetemi tanára. 2001-ben kapta meg az MTA doktora címet. Szakterülete az olasz leíró nyelvészet és az újlatin nyelvek történeti vizsgálata.

A romanisztika nemzetközileg elismert kutatója. Figyelemre méltó eredményeket ért el az olasz szintaxis számos területének, többek között az infinitívusos mondatok szerkezetének, a személyes névmások grammatikájának, a főnévi csoportok szerkezetének elemzésében. Eredményei beépültek a háromkötetes, Lorenzo Renzivel közösen szerkesztett olasz leíró nyelvtanba. Fontos nyelvtörténeti megállapításai születtek a segédigék története és az újlatin nyelvek szórendje tekintetében. Figyelemre méltó nyelvtörténeti eredményei vannak a klitikumok és a segédigék története terén. Fontosak a klasszikus latin és a vulgáris latin mondat szerkezetének összehasonlítása terén tett megállapításai. Kiemelkedő munkákat írt a galego-portugál és az ófrancia szintaxisra vonatkozóan is. Lorenzo Renzivel ő szerkesztette a kétkötetes olasz történeti nyelvtant. Jelenleg öt nemzetközi romanisztikai folyóirat szerkesztőbizottságában vesz részt. 2013-ban Giampaolo Salvit az 1583-ban alapított firenzei Accademia della Crusca tagjává választotta, 2017 óta pedig az Accademia Europaeának is tagja. Eredményei elismerésként Galilei-díjjal tüntették ki.

Ajánlók:

É. Kiss Katalin, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Honti László, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Kenesei István, az MTA levelező tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Ritoók Zsigmond, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Szajbély Mihály

1952-ben született Budapesten. Az utóbbi években könyveivel, szervezői és pedagógiai tevékenységével föltette a koronát évtizedek óta sokoldalúan bontakozó tudományos munkásságára.

Különösen értékes munkát végzett a 18., 19. és 20. századi magyar irodalom fontos életműveinek beható értelmezésével és magyarázatos szövegkiadásával, a korszak irodalomszemléletének, értékrendjének, sajtó- és médiatörténetének feltárásával, egy modern műfaj (a hangjáték) sajátosságainak elemzésével, valamint a vajdasági kortárs magyar irodalom gondozásával. Kísérletet tett a Niklas Luhmann képviselte szociológiai rendszerelmélet irodalomtörténeti alkalmazására, majd a kultúratudományos fordulat jegyében az irodalom médiatörténeti megközelítésére. Magas szinten tanította a magyar irodalmat a szegedi, a bécsi és a berlini egyetemen, mindig a magyar kultúra érdekeit tartva szem előtt.

Fontos magyar és idegen nyelvű publikációi sorából kiemelendő az *„Idzadnak a’ magyar tollak”*: Irodalomszemlélet a magyar irodalmi felvilágosodás korában (2001), *A nemzeti narratíva szerepe a magyar irodalmi kánon alakulásában Világos után* (2005), *Intermediális randevűk a 19. században* (2008), *Jókai Mór* (2010), *Csáth Géza élete és munkái: Régimódi monográfia* (2019).

Kiváló életműve jussán Szajbély Mihály okvetlenül megérdemli, hogy az MTA tagja legyen.

Ajánlók:

Dávidházi Péter, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Imre László, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Kulcsár Szabó Ernő, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Szovák Kornél

1962-ben született Sárváron. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem docense, az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat Bölcsészettudományi Kutatóközpont Moravcsik Gyula Intézetének és az ELKH–ELTE–PPKE Ókortudományi Kutatócsoportjájá-

nak a vezetője. Latin filológus, szűkebb szakterülete a középkori latin filológia és kézirat kutatás.

Tudományos kutatómunkája szervesen kötődik az 1934-ben az Union Académique Internationale és az MTA égisze alatt alapított *A Magyarországi Középkori Latinság Szótára* vállalkozáshoz, jelenleg a projekt irányítója, a szótár főszerkesztője. Társadalomtörténeti munkái az írásbeliségnek és a felsőfokú tanulmányoknak a korabeli társadalomban betöltött szerepét vizsgálják, az egyháztörténet területén a szerzetesség társadalmi és művelődési funkciója foglalkoztatja, a magyar nyelvtörténethez a középlatin nyelv inspiráló szerepével kapcsolatos meglátásai járulnak hozzá, az irodalomtörténet területén jelentős előmunkálatokat végzett a hazai latin irodalom összefoglaló bemutatásához. A 12. század végének hazai eszmetörténetével kapcsolatos kutatásaiban új tézist fogalmazott meg Anonymus személyével és alkotási módszereivel kapcsolatban, illetve a László-legenda keletkezéstörténetét és szerzőjének alkotási technikáját illetően. Kiemelkedő jelentőségű a latin nyelvű középkori forráspublikációs tevékenysége. Tevékeny szerepet vállal a tudományos minősítési rendszerben, kiadásra kerülő művek lektorálásában. Oktató munkájához kötődik az 1990-es évek medievisztikai iskolájának megszervezése és eredményes működtetése.

Ajánlók:

Madas Edit, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Maróth Miklós, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Ritoók Zsigmond, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

KÜLSŐ TAGSÁGRA AJÁNlja

Csernicskó István

1973-ban született a kárpátaljai Csapon (Ukrajna). Egyetemi tanár (2018), az MTA doktora (2019), a Kárpátaljai Magyar Főiskola rektora. Szűkebb szakterülete az alkalmazott nyelvészet, a szociolingvisztika, a dialektológia, a nyelvtörténet és a nyelvpolitika.

Tudományos közleményeinek száma 397, ezen belül a szerzőként jegyzett könyvek száma 33, szerkesztőként is jegyez 21 kötetet. Tagja az MTA Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottságnak (2008–), az MTA Alkalmazott Nyelvészeti Munkabizottságának (2021–). Fontos szerepet tölt be a Kárpátaljai Magyar Akadémiai Tanácsban (alelnök 2015, elnök 2019–). Maradandó ered-

ményeket felmutató kutató- és tanáregyéniség, akinek teljesítménye nemzetközi mércével mérve is kiemelkedő.

Ajánlók:

Kiss Jenő, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Kósa László, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Paládi-Kovács Attila, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Tolcsvai Nagy Gábor, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Grabócz Márta

1952-ben született Budapesten. Muzikológusi tanulmányait a Liszt Ferenc Zene-művészeti Főiskolán végezte, PhD-fokozatot a Sorbonne-on szerzett 1985-ben. 1979-től az MTA Zenetudományi Intézetben Ujfalussy József mellett dolgozott, 1991-től a Strasbourg II Egyetem tanáráként működik. Kutatásai a zenei narrativitás és jelentés problematikájára irányulnak Liszt Ferenc művészetében, illetve a jelenkori avantgárd zenében.

Aktív tudományszervezői munkája központi személyiséggé avatja a zenei szemiotika nemzetközi kutatóközösségében. Folyamatosan jelen van a magyar tudományos életben. Tagja a Zenetudományi Intézet nemzetközi tanácsadó testületének, a Magyar Szemiotikai Társaságnak és az MTA Szemiotikai Munkabizottságának.

Ajánlók:

Kósa László, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Somfai László, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

Tallian Tibor, az MTA levelező tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya

TISZTELETI TAGSÁGRA AJÁNLJA

Alain Peyraube

1944-ben született a franciaországi Bordeaux-ban. PhD-t 1976-ban szerzett (Paris VIII) nyelvészetből. Nyelvész, sinológus. A Centre de Recherches Linguistiques sur l'Asie Orientale kutatóprofesszora Párizsban.

A kínai beszélt nyelvi változatok szociolingvisztikai elemzésének és a mondat-tani rendszer átalakulásának meghatározó, nemzetközi befolyású kutatója. Eredményei a kínai nyelv újabb átalakulásával, a nyelvtani morfémák stabilizációjával, a mozgásra és a téri viszonyokra vonatkozó kifejezések funkcionális elemzésével kapcsolatban kaptak nagy visszhangot. 2021-es szintézise a kínai nyelvtani változás folyamatait a grammatikalizáció lehetőségeinek átfogó elméleti keretébe helyezi. A magyar nyelvészettel és kognitív kutatókkal átfogó, a modern bölcsészet országok és diszciplínák közötti integrációját képviselő tudományszervező munkája (ESF, ERC, AE) révén került szoros munkakapcsolatba.

Ajánlók:

É. Kiss Katalin, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Kenesei István, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Pléh Csaba, az MTA rendes tagja, Filozófiai és Történettudományok Osztálya

Thomas Alexander Szlezák

1940-ben született Budapesten, gyermekként hagyta el szüleivel Magyarországot. Németországban végezte egyetemi tanulmányait, és ott volt egyetemi tanár 2006-os nyugdíjazásáig.

A nemzetközi Platón-kutatás egyik vezető alakja, számos könyve és tanulmánya után jelentős kötetben foglalta össze idevágó kutatásai eredményeit. Kutatásainak köre azonban jóval szélesebb, felöleli Homéroszt, a görög tragédiát, Arisztotelészt, Plótinoszt is, és fontos könyvet írt arról, hogy mit köszönhet az európai kultúra a görögöknek. Szlezák professzor az 1980-as évek közepe óta áll kapcsolatban Magyarországgal, többször járt Magyarországon, tartott szemináriumokat magyar egyetemi hallgatóknak, előadást az Akadémián.

Ajánlók:

Dávidházi Péter, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Maróth Miklós, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya
Ritoók Zsigmond, az MTA rendes tagja, Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya